

στος. Διὰ τῆς γλώσσης διατηρήθη ἡ ἐθνικὴ συνείδησις. Ἀμα δὲ τῇ ἀνακτῇσει τῆς ἐλευθερίας εἰσῆλθεν ὁ ἑλληνισμὸς εἰς νέαν τὴν νεωτάτην αὐτοῦ περίοδον. ἥτις ἐστὶν αὖθις ἐθνικὴ, τὴν νεοελληνικὴν, ἥτις διὰ τοῦ ἐθνικοῦ αὐτῆς χαρακτῆρος διεκρίνεται τῆς ἑλληνιστικῆς βυζαντινῆς.

Τὸ ἀνὰ χεῖρας ταμίδιον τοῦ ἑλλήνος συγγραφέως, οὗ μετὰφρασιν παρέχομεν εἰς τὸ γερμανικὸν δημόσιον, εἶναι συμβολὴ πρὸς ὁρθὴν ἐκτίμησιν τῆς βυζαντινῆς ἐποχῆς. Πεποίθαμεν δ' ὅτι οὗ μικρὸν παρέχει τὸ ἐνδιαφέρον, ὥς ἔργον Ἑλλήνος ἐμβριθοῦς καὶ σπουδαίου, ἀπηλλαγμένου ὅ' ὑπερβολικῶν ἰδεῶν. Δημοσιευθὲν τὸ πρῶτον ἐν Λονδίῳ τῷ 1871 ὑπὸ τὸν τίτλον *Περὶ Βυζαντινῶν* ἐν εἴδει διαλέξεων ἀπαγγελθεισῶν ἐν τῷ ἑλληνικῷ συλλόγῳ Μασσαλίας σπουδαίως ἐξετιμήθη διὰ τὴν εἰλικρινὴ καὶ ἐλευθέρην αὐτοῦ γλῶσσαν. Ὁ γερμανὸς μεταφραστὴς, τῇ συνεπινεύσει τοῦ συγγραφέως, μετέβαλε τὸ εἶδος, τῆς συγγραφῆς ἀπὸ διαλέξεων εἰς πραγματείαν, ἐτροποποίησε χωρὶς τινὰ δ' Ἑλλήνας ἀποκλειστικῶς προωρισμένα καταλληλότερον εἰς Γερμανοὺς καὶ προσέθηκε μερικὰς σημειώσεις. Ὁ κ. Βικέλας ὑπέχει φυσικῶς τῷ λόγῳ μόνος τὴν εὐθύνην τῶν ὑπ' αὐτοῦ ἐκφερομένων γνωμῶν· ὁ μεταφραστὴς πολλαχοῦ δὲν συμφωνεῖ μετ' αὐτοῦ, εἰς τὸ αὐτὸ ὅμως καὶ οὗτος καταλήγων συμπέρασμα, πιστεύει ὅτι ἐπέστη ἤδη ὁ καιρὸς νὰ καταπέσῃ πρὸ τῶν πραγμάτων πολλὰ παλαιὰ καὶ κοινὰ πεπλανημένα δοξασία περὶ τῶν Ἑλλήνων τοῦ μεσαίωνος καὶ περὶ τοῦ κράτους καὶ τοῦ πολιτισμοῦ αὐτῶν. Πρὸ παντὸς ὅμως εὐχεται ὅπως αὐτοὶ οἱ Ἕλληνες ἐξακολουθῶσιν ἀναγνωρίζοντες ὅτι δὲν εἶναι Βυζάντιοι, οὐδὲ πρέπει τοιοῦτοι νὰ γίνωσι ποτὲ, εἰς ἐπιθυμῶσι νὰ καταλάβωσι θέσιν ἐν τῇ χορείᾳ τῶν νεωτέρων ἐθνῶν· ὅτι δὲν πρέπει ὅμως καὶ νὰ λησμονήσωσιν ὅτι τὸν ἑλληνισμὸν αὐτῶν παρέλαβον ἐκ χειρὸς τῶν Βυζαντινῶν, δέον δὲ ἐπιμελῶς νὰ ἐρευνῶσι τὴν ἐποχὴν ἐκείνην, καὶ ἀεὶ τὰ διδάγματα αὐτῆς νὰ ἔχωσι πρὸ ὀφθαλμῶν. Οἱ σημερινοὶ Ἕλληνες δὲν εἶναι ἀπλῶς προϊόν τοῦ παρελθόντος, ἀλλὰ καὶ λαὸς τοῦ μέλλοντος, καὶ βεβαίως μέλλον εὐρὺ ἐκτείνεται πρὸ αὐτῶν.

W. WAGNER.

Κατὰ τὰς στατιστικὰς ἐν Γερμανίᾳ ὑπάρχουσι 45 ἐργοστάσια σακχαρέως ἐκ γογγυλίων, ὧν 43 ἐν Πρωσίᾳ. Ἡ ἐξαγωγή ἀναβαίνει εἰς 47,831 στατῆρας σακχαρέως καθαρᾶς, 242,491 μὴ ταιαύτης· καὶ 18,971 εἰς μελίτωμα ἢ σιρώπιον, ἡ δὲ εἰσαγωγή εἰς 6,683 στατῆρας καθαρᾶς, 3,197 μὴ ταιαύτης καὶ 7,766 εἰς μελίτωμα ἢ σιρώπιον.

ΑΡΧΑΙΟΤΗΣ ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΙΝΟΥ ΓΕΝΟΥΣ.

Ὁ ἐν Ἀρτάκῃ τῆς Κυζίκου ὀτρηρὸς τοῦ Ἀσκληπιοῦ καὶ τῶν Μουσῶν θεράπων κ. Ν. Κ. Λήμιος, ὅστις καὶ ἐξ ἄλλων αὐτοῦ ἀξιολογωτάτων μεταφράσεων δημοσιευθεισῶν ἐν τῷ *Νεολόγῳ* καὶ τῇ *Σαββαταίᾳ* ἐπιθεωρήσει εἶναι ἤδη γνωστὸς τῷ καθ' ἡμᾶς δημοσίῳ, ἐπεμψεν ἡμῖν τὸ ἐπόμενον ἀπόσπασμα σπουδαιότατος ἐπιστημονικοῦ συγγράμματος περὶ τοῦ ἀνθρωπίνου γένους, ὅπερ ἐξεδόθη ἐσχάτως ὑπὸ τοῦ κ. de Quatrefages.

ΗΛΙΚΙΑ ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΙΝΟΥ ΓΕΝΟΥΣ.

Ἡ ἐνεστῶσα γεωλογικὴ περίοδος.

Α'.

Γινώσκοντες ἤδη ἐκ προηγουμένων λόγων ὅτι ἡ ἡμετέρα σφαῖρα διήλθε διὰ πλειόνων γεωλογικῶν τε καὶ παλαιοντολογικῶν περιόδων, γινώσκοντες προπέτι ὅτι ἡ ἐπὶ τῆς γῆς ἐμφάνεια τῶν μετόχων ζωῆς ὄντων δὲν ἐγένετο ταυτόχρονος, ἀλλ' ὅτι τῶν κατὰ τινα περίοδον συγχρόνων ζώων καὶ φυτῶν πᾶν ἄλλοῖα προηγήθησαν φυτὰ καὶ ζῶα, ἀγόμεθα κατὰ φυσικὸν λόγον εἰς τὴν ἐρευναν τοῦ χρόνου, καθ' ὃν ὁ ἄνθρωπος κατήκχησε τὴν γῆν ταύτην, εἰς τὴν ἀναζήτησιν τοῦ καθορισμοῦ τῆς στιγμῆς, καθ' ἣν ἐνεφανίσθη τὸ ὄν τοῦτο, ὅπερ, καίπερ ὅμοιον ὑπὸ πολλὰς ἐπόψεις πρὸς τᾶλλα ὀργανικὰ ὄντα, ἐξαιρετικὴν ὅμως καὶ ὑπὲρ πάντα ὑπέροχον κατέχει θέσιν ἐνεκα τῶν ἐγγενεστάτων αὐτοῦ δυνάμεων καὶ ἰκανότητων.

Ἀλλὰ, πρὶν ἢ προβῶμεν, ἀνάγκη νὰ ὀρισθῇ μὲν ἀκριβῶς τὸ περὶ χρόνου ζήτημα, νὰ εὐκρινισθῇ δὲ ἡ ἀποδιδομένη αὐτῷ ἔννοια.

Ῥητέον οὖν ἐν πρώτοις ὅτι δὲν πρόκειται εἰς ἐρευναν ἐνταῦθα ἀκριβεῖς ὀρισμοὶ χρόνου, χρονολογίαι, κυρίως εἰπεῖν, διότι αὗται μόνον ἐν τῇ ἱστορίᾳ ὑφίστανται, ἡ δὲ πρωτόγονος ἀνθρωπότης ἦν ἀδύνατον νὰ κέκτηται ἱστορίαν κατὰ τὴν ἐπιστημονικὴν τῆς λέξεως σημασίαν. Εἶναι μὲν ἀληθές ὅτι τὰ πλεῖστα τῶν μεγάλων θρησκευμάτων ἐπειράθησαν νὰ πληρώσωσι τὸ χάσμα τοῦτο, ἀλλ' ἡμεῖς ἀπορρῶγοντες ἀπολύτως πᾶσαν θεωρίαν, ἐκ θρησκευτικῆς ἀπορρέουσας πηγῆς, καὶ μόνον τὰ ἐκ τῆς πείρας καὶ τῆς παρατηρήσεως πορίσματα σκοποῦντες νὰ παραθῶμεν ἐνταῦθα καὶ ταῦτα καὶ μόνον προσησάμενοι ὁδηγοὺς, μέλλομεν νὰ ἐρευνήσωμεν μέχρι τίνοι εἶναι δυνατόν ν' ἀναδράμωμεν τῶν χρόνων τὴν κλίμακα, ἀναφέροντες ἐν πρώτοις ἱστορικὰς τινὰς χρονολογίας, οἷον ὅρους τινὰς τυγχρίσεως.

Β'.

Οἱ τε Ἕλληνες καὶ οἱ Ῥωμαῖοι, εἰς ὧν τὰ συγγραμματα περιερίζονται συνήθως παρὰ τὸ πρέπον αἱ κλασικαὶ ἡμῶν σπουδαί, εἰς βραχὺ τι χρονικὸν διάστημα ἀνατρέχουσιν. Οἱ πρῶτοι καίπερ ἀρχαιοτέρως παρὰ τοὺς δευτέρους διασώζοντες ἀναμνήσεις, μόλις εἰς τὸ 776 ἔτος πρὸ τῆς ἡμετέρας χρονολογικῆς ἐποχῆς ἀναφέρουσι τὴν ἀφετηρίαν τῶν Ὀλυμπιάδων ἥτοι τῆς ἑαυτῶν χρονολογίας.

Καθ' ἑκατατὸν τὸν Μιλήσιον ἀπὸ τοῦ ἐνδεκάτου πρὸς τὸν δέκατον π. Χ. αἰῶνα ἔλκειν ἡ πρὸς τοὺς ἀνθρώπους ἀνάμιξις τῶν θεῶν, τοῦ Τρωϊκοῦ πολέμου ὑπολογιζομένου περὶ τὸν ἐνδέκατον ἢ δωδέκατον π. Χ. αἰῶνα, ἐξ οὗ καταφαίνεται ὅτι ἡ ἐλληνικὴ ἐπιστήμη εἰς πλήρη μυθολογικὴν περίοδον χρόνου ὑπερβιβάζει ἡμᾶς, ἥτοι εἰς τὰς προϊστορικὰς ἐκείνας παραδόσεις, καθ' ἃς ἡ ἀλήθεια μετὰ τοῦ ψεύδους συμπεφυρταί.

Εἰς ἔτι ἀπώτερον παρελθὼν ἀνατρέχουσιν αἱ ἀριανὰ παραδόσεις· ὁ κ. Βεδιανὸς de Saint Martin συνοψίζων τὰς περὶ τούτων πραγματείας, ὧν ἀξιόλογός ἐστι κριτής, ἀναβιβάζει εἰς τὸν Ις' μέχρι τοῦ ΙΗ' αἰῶνος π. Χ. τὴν ἐπὶ τὸν ποταμὸν Καβούλ καθόδον τῶν Ἰνδῶν· ἀλλ' αἱ Ἰνδικαὶ αὗται φυλαὶ ἀπόμοιρα μόνον διετέλουν οὐσαι τῆς μεγάλης μεταναστεύσεως, ἣν οἱ Ἰνδοὶ ἐπεχείρησαν κατὰ τὴν ἀφήγησιν τῆς Ζένδ-Ἀβέστας, μέχρι σχεδὸν τῆς Βολόρης προδάντες, ἥς τὴν ἀρχὴν κατὰ ταῦτα δυνατόν νὰ ὑπερβιβάσωμεν ἀναδρομικῶς ἀπὸ τοῦ Κ' ἕως τοῦ ΚΕ' π. Χ. αἰῶνος.

Ἡ δὲ ἐβραϊκὴ ἱστορία, ἀρχομένη ἀπὸ τοῦ Ἀβραάμ, εἰς τὴν αὐτὴν περίπου ἀνέρχεται ἐποχὴν (2,296), ὁ δὲ ἐπὶ Νῶε κατακλυσμὸς κατὰ τὴν γενικῶς παραδεδεγμένην ἐκτίμησιν ἀνεκτέος εἰς τὸ ἔτος 3,308 ἥτοι εἰς τὸν Λ' π. Χ. αἰῶνα.

Ἐν Σινικῇ ἡ ἱστορία τοῦ Chou-King τίθησι τὴν μὲν βασιλείαν τοῦ Χοάγκ-Τι κατὰ τὸ 2,698, τὴν δὲ τοῦ Υαο κατὰ τὸ 2,357 π. Χ., ἥτοι ἕνα περίπου αἰῶνα πρὸ τῆς τοῦ Ἀβραάμ μεταναστεύσεως.

Ἡ δὲ Αἴγυπτος στερεῖται μὲν ἱστορικῆς βίβλου, οἷα ἡ τοῦ Chou-King, ἀλλὰ τῶν βίβλων τὴν μεγαλοπρεπεστάτην ἀποτελοῦσι τὰ μνημεῖα αὐτῆς. Ὁ Σαμπολλιὼν ἐδίδαξεν ἡμᾶς ν' ἀναγινώσκωμεν καὶ κατὰ σελίδα νὰ ἐρμηνεύωμεν αὐτήν· καὶ ὁ μὲν Λέφιος καὶ ὁ Bunsen τιθεῖσι τὴν πέμπτην δυναστείαν περὶ τὸν Μ' αἰῶνα, κατὰ δὲ τὸν Μαριέττην οἱ τοῦ Μανέθωνος κατάλογοι, περὶ τῆς ἀπολύτου ἀκριβείας τῶν ὁποίων διαφρήδην φαίνεται ἐνδοιάζων ὁ ἔξοχος αἰγυπτιολόγος, ἀνατρέχουσι μέχρι τοῦ 5,004 π. Χ. Τούτου δ' οὕτως ἔχοντος ἐβδομήκοντα περίπου αἰώνων διάστημα χρονικὸν χωρίζει ἡμᾶς

ἀπὸ τῶν πρώτων ἱστορικῶν τῆς Αἰγύπτου χρόνων, καὶ εἰς πρὸς καταμέτρησιν τοῦ χρόνου, ἀντὶ ἐτῶν ἐλογιζόμεθα κατὰ γενεὰς ἀνθρωπίνους, ἐκτιμῶντες αὐτὰς μόνον πρὸς 25 ἔτη ἐκάστην, εὐρίσκομεν ὅτι μόλις 280 γενεαὶ διιστῶσιν ἡμᾶς ἀπὸ τῶν χρόνων ἐκείνων, αἵτινες ἀποτελοῦσι τὸ ἔσχατον ὅριον τοῦ ἱστοικοῦ παρελθόντος.

Οἱ ἀριθμοὶ οὗτοι ἔχουσιν ἀναμφιβόλως πολὺ τὸ διάφορον, ἅτε τροποποιούντες πῶς ἐνίας τῶν ἐντυπώσεων, ἃς ἐν τῇ παιδικῇ ἡμῶν ἡλικίᾳ προσελάβομεν, ἀλλ' οὐδὲν παρ' αὐτῶν μακθάνομεν περὶ τῆς τοῦ ἀνθρωπίνου γένους ἀρχαιότητος· ὅ,τι παρ' αὐτῶν διδασκόμεθα ἐστὶ τοῦτο, ὅτι δεικνύοντες ἡμῖν κατὰ τοὺς ἀπωτάτους ἐκείνους χρόνους ἐν τῇ κοιλάδι τοῦ Νείλου λαοὺς ἐπὶ τοσοῦτον προκεχωρηκτάς πολιτισμοῦ, ὥστε νὰ γινώσκωσι μὲν τὴν γραφὴν, ν' ἀνεγείρωσι δὲ μνημεῖα ἀντάξια τοῦ θαυμασμοῦ ἡμῶν, ὑπερβιβάξουσιν τὴν πρώτην ἐμφάνειαν τοῦ ἀνθρώπου ἐπὶ τῆς γῆς πολλῶ ἐπέκεινα τῶν ὁρίων, ἄχρις ὧν οὗτοι χωροῦσιν.

Ἀλλ' εἰς καὶ αὐτῶν τῶν Αἰγυπτίων τὸ παρελθὼν ὑπὲρ πᾶσαν ἱστορίαν ἐστὶ προγενέστερον, κατὰ μαίζονα λόγον ῥητέον τοῦτο ἀναφορικῶς πρὸς τοὺς Σίνες, τοὺς Ἰνδοὺς καὶ τοὺς Ἕλληνας, ἔτι δὲ μᾶλλον ὡς πρὸς τοὺς ἐπιλοίπους λαοὺς, ὧν ἡ ἀνάπτυξις εἴτε διὰ φυσικὰς, εἴτε διὰ τυχαίας συμπτώσεις βραδυτέρα ἐγένετο. Εὐήθες τῶνόντι θὰ ἐλογίζετο ἐγχείρημα μόλις πρὸ τριακονταετίας τὸ εἰσδύναμι ἐν τῷ αὐτῷ σκότει τῶν προϊστορικῶν χρόνων ἐπὶ τῇ ἐλπίδι τοῦ εὐρεῖν σημεῖα βέβαια καὶ ἀνακαλύψαι ὅ,τι καὶ αὐτοὶ οἱ μῦθοι δὲν ἐπραγματεύοντο, καὶ ὁμοῦς τὸ ἔργον τοῦτο συνετελέσθη διὰ νεωτάτης ἐπιστήμης, μόλις χθὲς συμπαγείσης, ἥτοι τῆς προϊστορικῆς ἀρχαιολογίας. Διδ' ἄξιονημόνευτον ἴσασι θεωρητικῶς χρονολογικῶς τὸ ἔτος 1847, καθ' ὃ ἡ ἐταιρία τῶν ἀρχαιολόγων τῆς Ἀρκτου ἀνέθηκεν εἰς τρεῖς σοφοὺς Δανοὺς, ἕνα γεωλόγον, ζωολόγον ἕνα, καὶ ἕνα ἀρχαιοδίφην τὴν φροντίδα τοῦ μελετῆσαι ἐπισταμένως τὸ ζήτημα τοῦτο τὸ ἀρχαιολογικόν, οὗ τὴν κορηπίδα διὰ τῶν σπουδαίων αὐτῶν ἐρευνῶν κατέθηκεν. Πράγματι δὲ ὅ,τι ὁ Buch, ὁ Ἠλίας Βωμόντιος καὶ ὁ Κυβιέρους ὑπὲρ τῆς ἱστορίας τῆς γῆνις σφαίρας ἐπραξαν, τοῦτο ὁ Φορχάμπερ, ὁ Στανστρόυπης καὶ ὁ Βορσαίης, ἐξερευνῶντες τὰ Kjoekkenmoedings καὶ τὰ σπογγανθρακοῦχα τέλματα τῆς ἰδίας πατρίδος, ὑπὲρ τῆς ἱστορίας τοῦ ἀνθρώπου ἐνέργησαν.

Τὰ Kjoekkenmoedings ἥτοι μαγειρικὰ λείψανα κυριολεκτικῶς ἢ ἀποβλήματα, συνεστήκασιν ἐκ συσσωρεύσεως ὑστράκων παρὰ τὴν ὄχθην μὲν τῆς θαλάσσης κειμένων, εἰς μεγάλας δὲ συχνάκις διαστάσεις ἀρικνουμένων· μετὰ τῶν ὑστράκων τού-

των εἰσὶν ἀναμειγμένα λείψανα ἰχθύων καὶ ὀστᾶ πτηνῶν καὶ θηλαστικῶν· τὰς σωρείας ταύτας μόνος ὁ ἄνθρωπος ἠδύνατο ν' ἀποτελέσῃ. οὗ ἄλλως τὴν παρουσίαν ἀποκαλύπτουσι τὰ σκεύη, τὰ ἐργαλεῖα καὶ τὰ ὄπλα, ἅπερ ἐκ λίθου βραχέως ἀπεξεσμένου σχεδὸν πάντοτε συνεστηκότα καὶ ἀπολεσθέντα ἄλλοτε περίξ αὐτοῦ ἀνευρίσκονται νῦν μετὰ τῶν λειψάνων τῶν δειπνῶν αὐτοῦ συμπεφυρμένα. Ἐν τισι τῶν τεχνητῶν τούτων λοφίσκων ἐν τῷ μέσῳ τῶν ἰχνῶν βιομηχανίας νηπιώδους καὶ πάντη ἀμορφώτου ἀπαντῶσιν ἀντικείμενά τινα λίθινα μὲν ἐπίσης, ἀλλ' οὗ ἢ ἐπεξεργασία ἱκανῶς ἀξίαν λόγου ἐπίδοσιν καταδείκνυσιν.

Τὰ Kjoekkenmoedings ἀποκαλύπτουσιν ἄρα τὴν ὑπαρξίν λαοῦ, εἰς παντελῇ μὲν λήθην περιπεσόντος νῦν, ἀλλ' ἐν ἀρχῇ μὴ ἄγριον παντάπασιν διαγαγόντος βίον, ἐφεξῆς δὲ προσκτησαμένου βαθμόν τινα πολιτισμοῦ, ἀλλ' ὅμως ὑπὸ χρονολογικὴν ἐποψίν ὅλως ἀνεπαρκεῖς αἱ πληροφορίες αὗται τυγχάνουσιν· ἢ ἀνάμειξιν ἐργαλείων, τινῶν μὲν σχεδὸν ἀμόρφων, τινῶν δὲ θαυμασίως ἐξεργασμένων, εἰς ποικίλας παρέχει τὸ ἐνδόξιμον ἐρμηνείας, αἵτινες καὶ ἐγέναντο ἀληθῶς.

Ἄλλως ἔχει τὸ πρᾶγμα προκειμένου περὶ τοῦ ἐν τοῖς σπογγανθρακούχοις τέλμασιν (marais tourbeux) εὐρημάτων καὶ ἰδίᾳ τῶν ὑπὸ τῶν Δανῶν καλουμένων skovmoses ἤτοι δασωδῶν τέλματων. Ταῦτα ἀπαρτίζουν εἶδος χρανῶν ἀνωμάτων τὸ σχῆμα, ὀρυχθεισῶν κατὰ τὰς τεταρτογενεῖς ἰλύας, αἵτινες κρατείνουσι πολλαχοῦ εἰς βάθος δέκα μέτρων καὶ ἐπέκεινα. Διὰ τῆς διηκριβωμένης δὲ μελέτης, ἣν πρὸ παντὸς ἄλλου ἐποιήσατο ὁ Steenstrup, διεκρίθησαν ἀπ' ἀλλήλων ἡ ἐξωτερικὴ εἴτε ἐλώδης ζώνη καὶ ἡ ἐσωτερικὴ ἥτοι ἡ δασώδης ζώνη.

Καὶ ἡ μὲν πρώτη ἐσχημάτιται ὑπ' αὐτῆς ταύτης τῆς χοάνης, αὐτὸ τοῦτο δηλονότι τὸ ἔλος τὸ ἐπὶ στρωμάτων σπογγάνθρακος (tourbe) σχηματισθὲν, ἅπερ πληρώσαντα τὴν κοιλότητα ἐπετέθησαν ἐπάλληλα ἀπὸ τῆς ἐνάρξεως τοῦ σχηματισμοῦ αὐτῶν. Ἰσχνὴ βλάστησις, κατ' ἐπιπολὴν ἀναφυεῖσα, εἰς διακεκριμένας διακεῖται ζώνας τῶν φυτικῶν λειψάνων τὸ σύστημα. Ταῦτα δὲ ἀπὸ τῶν ἄνω πρὸς τὰ κάτω θεωρούμενά εἰσι· α') δένδρα τοιαῦτα, οἷα ἡ σημόδα, ἡ κλίβρα, ἡ λεπτοκαρύα κτλ. μετὰ ἐρεινῶν ἀνάμεικτα· β') πίτνες μικραὶ, διεστραμμέναι μὲν, ἀλλὰ ῥωμαλέαι, βλαστήσκει ἐπὶ σπογγάνθρακος, ἐν ᾧ ἀναγνωρίζονται βρύα, προηγμένα τὴν ὀργάνωσιν τοιαῦτα, ὅσον τὸ *hypnum*· γ') σπογγάνθραξ συμπαγής, ἄμορφος, οὗ ἐπὶ μακρὸν χρόνον ἐνομίσθησαν ἀόριστα τὰ στοιχεῖα, ἀλλ' ἐνθα οἱ κκ. Steenstrup καὶ Nathorst ἀνεκάλυψαν ἐν

ἔτει 1872 τὰ ἀναμφήριστα λείψανα πέντε εἰδῶν φυτῶν, περιωρισμένων νῦν ὑπὸ τὸν πολικὸν κύκλον, ἥτοι τὴν ποώδη ἰτέαν (*salix herbacea*), τὴν πολικὴν ἰτέαν (*I. polaris*), τὴν ἀμφιβληστροειδῆ (*I. reticulata*), τὴν νανοφυτὴν βετούλην (*betula nana*), τὴν ὀκταπέταλον δρυάδα (*dryas octopetala*· δ') στρώμα ἀργιλλώδες προφανῶς καταγόμενον ἐξ ὕλων, ὑπὸ τῶν βροχῶν παρατυρβεισῶν ἀπὸ τῶν παρειῶν τῆς κοιλότητος, καθ' ὅν χρόνον διετέλουν αὗται εἰσέτι γυμναί.

Ἡ δὲ δασώδης ζώνη αὐτὰς κατέχει τῆς χοάνης τὰς παρειάς. Ἐκεῖ τὰ δένδρα ἐν ὑπανέμῳ ὄντα καὶ ἐν γονίμῳ τέλματι τὰς ρίζας βυθίζοντα, εἰς ἐξαίρετον προήχθησαν ἀνάπτυξιν. Ἡ φηγὶς ἐλλείπει παντάπασιν ἀπὸ τῶν ὕλων τέλματων skovmoses, ἐνῶ ἐκ ταύτης συνίστανται νῦν κυρίως τῆς Δανίας τὰ δάση. Αὕτη ἐστὶ τὸ ἐθνικὸν δένδρον καὶ αἱ ἀπώταται τῶν παραδόσεων οὐδὲ κἄν ἐπιτρέπουσι τὴν ὑπόνοιαν ὅτι ἔλειψέ ποτε ἀπὸ τῆς Δανίας τὸ δένδρον τοῦτο. Ἀντὶ τούτου κατὰ τὰ σπογγανθρακούχα τέλματα ἐμφανίζονται κατ' ἀρχὰς αἱ δρυς (*quercus robur sessilifolia*), αἵτινες ἐξαφανισθεῖσαι ἀπὸ τοῦ τόπου τούτου ἐν προϊστορικῇ χρόνῳ περιόδῳ, ἐν τισι μόνον τῆς Ἰουτλάνδης θέσεσιν ἀπαντῶσιν· ἔπειτα, καθόσον τὸ ἔλος ἀνορύσσεται, προφαίνονται αἱ δρυς ἀναμιγνύμεναι μετὰ τῶν πευκῶν, αἵτινες ἐκ περιτροπῆς τὰ βαθύτατα τῆς ζώνης μέρη κατέχουσι.

Δρυς καὶ πίτνες, ἅμα τῇ καταπτώσει αὐτῶν ἕνεκα γήρως εἴτε τυχαίως, εἴτε ὑπὸ τῶν ἀνθρώπων καταβληθεῖσαι, ἐπιπτον συνήθως πρὸς τὸ ἐνδότερον τοῦ τέλματος, ἐνθα οἱ συμπλεκεῖς αὐτοῦ κλάδοι, συγκρατοῦντες ὑπεστήριζον καὶ τὸν σπογγάνθρακα, ὅστις οὕτω πως ἦν ἄριστα διατεθειμένος, ὅπως συνέχῃ πᾶν στερεὸν σῶμα, πίπτον ἢ ριπτόμενον ἐν τῷ τέλματι.

Ὁ ἄνθρωπος ἐθάμιζεν εἰς τὰ δασώδη τέλματα γνωστὸν δὲ τυγχάνει ὅτι ἀδύνατον, ἐνδιατρίβειν ποῦ, νὰ μὴ ἀπολέσῃ ὅπως δῆποτε ποικίλα ἀντικείμενα καὶ ἐξ αὐτῶν ἐκείνων πολλάκις, ἅτινα περὶ πλείστου πσιεῖται· οὕτω δὲ καὶ ἐν τοῖς τέλμασι τούτοις ἀπώλεσεν ὄπλα, ὄργανα, ἐργαλεῖα παντοειδῆ, τὰ πάντα παραμείναντα, ὅπου καὶ ἔπεσαν· τούτου ἕνεκεν τὰ δασώδη τέλματα ἀπέβησαν οἷον μουσεῖά τινα, χρονολογικῶς κατεστρωμένα, ἐνθα ἐκάστη γενεὰ τὰ οἰκεῖα κατέλειπεν ἰχνη ἐν τῷ συγχρόνῳ σπογγάνθρακι, διὰ μόνης δὲ τῆς κατὰ στρώματα ἀνορύξεως ἐγένετο δυνατὴ ἡ κτήτις ἀκριβὴς περὶ τῶν προκατόχων τῶν νῦν Δανῶν γνώσεως οὐκ ὀλίγων, οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ ἡ ἐν τῷ ἀνιστορήτῳ ἐκείνῳ παρελθόντι ἐξέρεσι σχετικῶν χρονολογιῶν εἴτε ἐποχῶν. Ἐκ τούτου ὀφειώμενοι καὶ οἱ σοφοὶ Σκαν

διναυοὶ προήχθησαν εἰς τὴν σύλληψιν τῆς ἐμφυε-
στάτης καὶ ὑπὸ πάντων καθόλου σήμερον παραδε-
δεγμένης ιδέας, καθ' ἣν ὁ προϊστορικὸς χρόνος διαι-
ρεῖται εἰς αἰῶνα σιδήρου, χαλκοῦ καὶ λίθου.

Μὴ προτιθέμενος νὰ παρακολουθήσω ἐνταῦθα οὐ-
τε τὴν ἀνάπτυξιν, ἣν αἱ θεμελιώδεις αὗται γνώσεις
ἔλαβον μέχρις ὧδε, οὔτε τὴν σημασίαν, ἣτις ἀπεδό-
θη εἰς τὰς λιμναίας οἰκήσεις εἴτε πολιίσματα (cités
lacustres ἐν τε Ἑλβετίᾳ καὶ ἀλλαχοῦ, ἀλλ' οὐδὲ
ἐνδιατρίβων περὶ τοὺς ποικίλους τοῦ πολιτισμοῦ
βαθμοὺς, οὓς ἐλέγχει ἡ χρῆσις τῶν δύο μετάλλων
καὶ τοῦ ἐστιλθωμένου ἢ ἀπλῶς ἐξεσμένου λίθου,
ἄρχομαι νὰ παρατηρήσω ὅτι ἐν Δανίᾳ ὁ αἰὼν τοῦ
σιδήρου περιλαμβάνεται ὁλόκληρος ἐν τῇ περιόδῳ
τῆς βλαστήσεως τῆς φηγοῦ, ἐνῷ ὁ τοῦ χαλκοῦ αἰὼν
περιλαμβάνει ἅπασαν τὴν περίοδον καθ' ἣν διετέλει
ἀκμάζουσα ἡ δρυς καὶ τὸ τέλος τῆς περιόδου, ἣν
ἡ βλάστησις τῆς πίτυος χαρακτηρίζει· ἀπλῶς δ'
εἶπεῖν ὅτι ἡ πίτυς ἐστὶ τὸ ἰδιάζον τοῦ λιθίνου
αἰῶνος δένδρον.

Ἡ παρουσία ἀντικειμένων χειροποιήτων μαρτυ-
ρεῖ πάντως τοῦ ἀνθρώπου τὴν ὑπαρξιν· διὰ τῶν
τρανωτάτων δὲ τούτων τεκμηρίων εὐχερῶς τις δύ-
νεται νὰ παρακολουθήσῃ αὐτὸν ἐν ταῖς ζώναις τῆς
τε δρυὸς καὶ τῆς πεύκης· ὁ μέγιστος ἀριθμὸς τῶν
ὑπ' αὐτοῦ ἐν τῷ σπαγγάνθρακι ἐγκαταλειμμένων
πραγμάτων τεκμηριοῖ προσέτι τὴν ὑπαρξιν λαῶν
ἐκανῶς πολυπληθῶν· τούναντίον τὰ ἀντικείμενα ταῦ-
τα σπανιώτατα ἅμα καὶ βαναυσότατα ἐν τῷ στρώ-
ματι τοῦ ἀμόρφου σπαγγάνθρακος ἀπαντῶσιν· ἐπὶ
μακρὸν μάλιστα χρόνον ἐπιστεύθη ὅτι παντάπασιν
ἄπ' αὐτοῦ ἔλειπεν, ἕως οὗ ὁ Steenstrup πάλιν
ἀνεκάλυψεν αὐτὰ μετὰ λειψάνων ταράνδων συμπε-
φυρμένα.

Ὁ ἄνθρωπος ἐβίου ἄρα ἐν Δανίᾳ ἐν χρονικῇ πε-
ριόδῳ, καθ' ἣν ἐν τῇ κέντρῳ τῶν δασωδῶν τελευά-
των ἐβλάσταναν τὰ πολικὰ φυτὰ, οἷα ἡ νανοφυὴς
βετύλη, ἡ πολικὴ ἰτέα κτλ. φωρᾷται δὲ σύντροπον
ἔχων καὶ συναδὸν τὸν τάρανδον, τοῦθ' ὅπερ συμπλη-
ροῖ τὴν ὁμοιότητα, ἣτις ὁφίσταται μεταξὺ τῆς
παρελθούσης καταστάσεως τῆς χώρας ταύτης καὶ
τῆς νῦν καταστάσεως τῆς Δακωνίας. Ἡδὲ γινώ-
σκοντες ὅτι τοιαύτη τις πραγμάτων κατάστασις ἦν
ἀδύνατον νὰ ὁφίσταται ἐν ταῖς δανικαῖς νήσοις,
ἀλλ' ἡ κατὰ τοὺς ἐσχάτους χρόνους τῆς τεταρτογε-
νοῦς περιόδου, ὅτε οἱ πάγοι, παλινδρομοῦντες ἀπὸ
μεσημβρίας πρὸς ἄρκτον, πάνυ πόρρω ἀπεΐχον εἰσέτι
ἀπὸ τῶν ὁρίων, εἰς ἃ βλέπομεν αὐτοὺς τό γε νῦν
ἀγόμεθα φυσικῶς εἰς τὸ βέβαιον συμπέρασμα ὅτι ὁ
ἄνθρωπος ὁφίστατό τε καὶ ἐβίου ἐν Εὐρώπῃ κατ' αὐ-
τὴν τὴν ἡμῶν τῆς νεωτάτης γεωλογικῆς περιόδου.

Προταποδείκνυται δὲ τὸ πρᾶγμα ἐκ τῆς ἀνακα-

λύψεως οἰκήσεώς τινος ἀνθρωπίνης, γενομένης ὑπὸ
τοῦ κ. Fraas κατὰ τὸ Schussenried ἐν Βυρτεμ-
βέργῃ. Ἐνταῦθα ὁ ἄνθρωπος, οὗ ἡ παρουσία μαρ-
τυρεῖται ὑπὸ ποικιλομόρφων ἐκ πυριτολίθου (silex)
ἐξεργασμένων ἀντικειμένων, ὑπὸ ὀπλῶν καὶ ἐργα-
λείων ὀστεινῶν, ὑπὸ φαλάγγων ταράνδου ἐκ πυρί-
στρας μεταπεποιημένων ἐβίου ἐν συνοδίᾳ μετὰ τοῦ
ταράνδου, τῆς βορείας ἄρκτου, τῆς πολικῆς ἀλώ-
πεκος, τρεφόμενος ἐκ βρύων, ἅπερ νῦν διατελοῦσι
περιωρισμένα κατὰ τὰ βόρεια τῆς Εὐρώπης, οἷον
Ὑπνον τὸ κληματώδες (hypnum sarmentosum,
H. fluitans et aduncum,) ποικιλ. γροελανδικόν.
Ὅπως δ' ἐν Δανίᾳ, οὕτω καὶ ἐνταῦθα φαίνεται ὁ
ἄνθρωπος παρακολουθῶν κατὰ βῆμα τοὺς παγετοὺς
καθ' ὅσον οὗτοι τηχόμενοι καὶ ὑποχωροῦντες νέας
κατελίμπανον γαίης πρὸς χρῆσιν αὐτοῦ ἐπιτηδεύας.
(Ἐπεταὶ συνέχεια.)

ΠΕΡΙ ΚΑΤΑΡΓΗΣΕΩΣ ΤΗΣ ΘΑΝΑΤΙΚΗΣ ΠΟΙΝΗΣ.

(Συνέχεια καὶ τέλος· ἴδε ἀριθμ. 27).

Βλέπομεν ἐκ τῶν ἀνωτέρω ὅτι ἅπαντες σχεδὸν
οἱ σπουδαίως ἀσχοληθέντες περὶ τὴν ποινικὴν νο-
μοθεσίαν ἀναγνωρίζουσιν ὅτι ἡ θανατικὴ ποινὴ εἴ-
ναι τι παρχνόν, καὶ ὅτι οἱ ὀπαδοὶ τῆς καταργή-
σεως αὐτῆς πολλαπλασιάζονται ὁσημέραι· μόνα δὲ
καὶ τὰ ὀνόματα αὐτῶν ἀποτελοῦσι αὐθεντίαν.

Μεταξὺ τούτων ἀναφέρω τὸν ἀθάνατον Βακκαρίαν,
πρῶτον ἀναμορφωτὴν τῶν περὶ ποινῆς ιδεῶν, τοὺς
Λαφαῦετ, Δυπάρτ, Δουπὲν τὸν πρεσβύτερον, Λε-
πελετιέ, Σαιν Φαργώ, μαρκίωνα-δὲ Παστορέλ, Λε-
στοῦλ δὲ Τρασὺ, Βίκτορα δὲ Τρασὺ, Λίβιγκττων,
Τρουπέ, Βερεγγέ, Κάρολον Λουκᾶν, Τροπλὼν, τὸν
κόμητα Ρέσσερβεργ ἐπὶ πολὺν χρόνον ὑπουργὸν
τῆς δικαιοσύνης ἐν Βαυαρίᾳ, τὸν Πασίνην, καθηγη-
τὴν τῆς ἐν Νεαπόλει νομικῆς σχολῆς, τοὺς περιω-
νίμους ἀγγλοὺς Ρόμιλλο, Βούρτων, Ρόσκοσσυ,
Μακιντδς, τὸν Βοκρέσκον, ὑπουργὸν καὶ εἰσηγη-
τὴν τοῦ περὶ καταργήσεως τῆς θανατικῆς ποινῆς
νομοσχεδίου ἐν Ρουμανίᾳ, τὸν Μίττερμαῦερ, καθη-
γητὴν τοῦ ποινικοῦ δικαίου ἐπὶ πεντήκοντα ἔτη
καὶ πλέον ἐν τῇ νομικῇ σχολῇ τῆς Χαϊδελβέργης,
τὸν Ὁρτολὴν, τὸν Λαμαρτίνον, τὸν Βίκτορα Οὐγώ,
τὸν Ἀδόλφον Φράγκ, τὸν Ἰούλιον Φάβρον, τὸν
Ἰούλιον Σίμωνα τὸν Σχαίλχερ καὶ ἄλλους.

Ἀλλὰ δὲν πρέπει νὰ πιστεύσωμεν ὅτι ἡ νομοθε-
σία ἐκώφευσεν εἰς τὴν ἐπίκλησιν τῶν ἀνθρώπων,
ὧν παρέβηκα τὰ ὀνόματα. Μετὰ μικρὰν ἔτι προσ-
πάθειαν ἡ Εὐρώπη δὲν θὰ ἔχῃ πλέον τὴν θανατι-
κὴν ποινὴν, κυρίως ὅταν καταργήσῃ αὐτὴν ἡ
Γαλλία. Τῷόντι πολλά τῶν κατὰ τόπους νομοθε-